

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 3. V Ljubljani, dne 1. marca 1914. XXII. teč.

Škrjančkova.

Škrjanček že čuti	»Oj pridi že kmetič
drhtenje zemljé;	orat in sejat,
a čuj, kak mu klici	saj kliče te zémlja
nad poljem zvene:	in rajska pomlad!«

Pa kroži po zraku
kot kamenček — živ,
pa vriska, pa gleda
in pada sred njiv. Jan Reginov.

Deček in kozliček.

Moj kozliček — hidi-hoj,	Prav rad ž njim se poiigram,
vedno skače za menoj.	kadar priliko imam.

Skače, kakor da je nor,	Dasiravno — drugom v smeh
po bregovih dolingor.	večkrat vrže me po tleh...
	Maksimov.

Mladi junaki.

4. Zasramovan.

Jankec je pasel kozo ob reki. Sedel je na bregu in zrl v vodo. Ravno na onem mestu je bila reka posebno globoka. Ni šumela in drvela hitro naprej, lepo počasi in tiho se je valila po strugi dalje. Bila je zelena, kakor da bi se hotela kosati s travniki, skozi katere je tekla tako brezslušno in potuhnjeno. Samo na mestu, kamor je uprl Jankec svoj pogled, je zamolklo sikal vrtinec in se penil. Bil je menda jezen, da ni od nikoder žrtve, katero bi požrl, ali pa je grozil mimoidečim.

Jankec pa ni videl besnega vrtinca in ne čul njegovega hropenja, on je premišljeval o svojem uboštvi. Doma v napol podrti koči mu sameva ljubljena mamica. Oh, kaka ubožica. Komaj se še premika in le iztežka poprime za kakšno delo. Kako borno je to življenje. In on sam. Ves raztrgan je. Kakšne so te hlače, ki jih ima na sebi. Prvotna barva je že izginila in sedaj so take kot preperel les; spodaj so vse razcefrane, polne lukenj. Ko bi imel vsaj šivanko, nit in kakšno krpo, bi vsaj malo zašil, tako pa še tega ne more. Kako ga je sram, če gre v šolo. Drugi so lepo oblečeni, vsaj v zašiti obleki, on pa gre med njimi kakor garjeva ovca med zdravimi. Pa kaj je zagrešil, da je tak revež? Saj vendar vsak večer moli k Bogu, da bi se izboljšalo njegovi materi in njemu samemu. Dela tudi rad, uboga mater in učitelje, uči se rad, eden izmed najboljših je. Pa poglejmo tistega Poljakovega Tinčeta, kako je ta lepo oblečen, vedno je sit in delati mu ni treba skoro ničesar; toda on je skoraj najslabši učenec, vedno se potepa po vasi, dela preglavico staršem in učiteljem. Pa Jankec si je mislil: »Mora že tako prav biti.«

Globoko je vzdihnil, se vzdramil iz težkih misli in se ozrl po kozi. Ta je bila pa že onstran ceste na sosedovem pašniku. Jankec je urno vstal, pograbil šibo in tekel vračat.

Po cesti doli pa so prišli neki gosposki ljudje:

star gospod z gospo in mladenič, star kakih šestnajst let, najbrže njih sin. Jankec je gnal kozo ravno čez cesto. Spoštljivo se je odkril in pozdravil, nato pa odšel naprej. Gospod in gospa sta mu prijazno odkimala, sin pa je zaklical:

»He, kozji fantalin, kam pa? Poglejte ga no, kako imenitno je oblečen. Njegove hlače so ravno-tako kot slamnata streha: luknjica pri luknjici, pa vendar pobalina drži.«

Jankca je bilo pri teh besedah grozno sram, zardel je do ušes in zbolelo ga je pri srcu. Urno je bežal k reki, da ga tujci ne bi več videli, on pa ne več slišal sramotilnih besed onega gosposkega fanta.

»Glejte ga no ušivca! Kako beži. Še razžalil sem ga morda, da je postal tako rdeč,« je zaklical ta za pastirjem.

»Ah, Mirko, nikar tako! Saj je vendar revež in ne more biti boljše opravljen kakor je,« ga je rahlo svarila mati.

»Saj ni res, da bi bili takile tako revni. Leni so tako, da se jim še pošteno obleči ne ljubi,« je odvrnil Mirko.

In šli so dalje. Jankec pa je sedel ob reki in se je bridko jokal.

* * *

Bil je vroč popoldan. Mirkovi starši so sedeli pod hrastom, ki je stal v bližini reke, ne daleč od tam, kjer je pasel navadno Jankec svojo kozo. Oba sta gledala z veseljem na sina, ki se je kopal v reki in plaval semintja.

»Pazi, Mirko, da ne utoneš!« mu je zaklical oče bolj v šali kot v resnici, ker poznal je svojega sina kot dobrega plavača.

»Sedaj bom pa plaval nekoliko po reki navzdol,« je rekel Mirko in je plaval dalje z vodo. Bil je ves radosten, ko je z rokami razrival vodo in jo rezal. Ni opazil, da plava vedno bliže k vrtincu. Še par sunkov, in vrtinec ga je zagrabil, zavrtel nekoliko in požrl. »Oh, ata, mama, re —,« je zaklical in ni ga bilo več. Vsa trda od strahu

sta pritekla oče in mati. V istem hipu pa je pribežal od nekod Jankec in pripodil kozo. Bil je ves upehan in razgret. Ko je pa slišal Mirkov krik, je planil z glavo v vrtinec in izginil za trenotek v njem. In zopet se je prikazala njegova glava. Plaval je z vsemi silami proti bregu in za roko je vlekel še Mirkota. Tu je bil pa že oče na bregu in je izvlekel sina iz vode. Bil je še živ. Skrbno sta ga z materjo prijela in ga peljala domov. V preveliki skrbi sta popolnoma pozabila na rešitelja.

Jankca je stresel mraz, ko je prišel iz vode, in čutil se je tako oslabelega, da je kar padel tja po travi. Ker mu je postajalo vedno slabše, je šel domov.

Hudo se je prehladil Jankec. Smrtno bolezen si je nakopal. Legel je in ni več vstal. Toda z Mirkom sta bila odtakrat največja prijatelja. Ta je bil namreč zdrav in je prihajal vsak dan k Jankcu. Sedel je pri postelji in strežel bolniku. Vedno je prinesel kaj boljšega od staršev.

Kruta smrt ni dolgo odlašala, sklenila je utrgati mlademu bitju nit življenja. Teden po Mirkovem kopanju je umrl Jankec. Mirko ga je še enkrat prosil, naj mu odpusti besede, s katerimi ga je nekoč tako kruto žalil. Rad mu je Jankec odpustil, le to ga je skrbelo, kaj bo z materjo, ki brez njega ne bo mogla izhajati. Mirko je obljubil, da bo naprosil svoje starše, da bodo poslali vsak mesec nekaj denarja. To je Jankca potolažilo. Poslovil se je od Mirkota — za vedno, kajti še tisti večer je izdihnil.

Lep pogreb je imel Jankec. Vedeli so ljudje, da je odkupil Mirkovo življenje s svojim lastnim. Vedeli so tudi starši Mirkovi, in ker so bili bogati, so priredili sijajen pogreb. Kmalu nato pa so odšli v mesto nazaj. Štirinajst dni pozneje je stal na Jankčevem grobu krasen spomenik. Na njem pa so bile razen imena še te-le besede vklesane:

Mlad si umrl, a umrl si kot junak.
Imel si plemenito srce in pogum, da
si žrtvoval življenje za svojega bliž-
njega. Sladko spavaj!

Jan Molár.

Pomlad je prišla.

Prvi ptički so se vračali z juga, na prisojnih holmih so jim pa trobile trobentice in zvončklali zvončki v pozdrav. Takrat je rekla babica Stojanu in Anici: »Kmalu bo prišla pomlad.«

Oba sta pustila za hip svoje igračke in sta se otroško resno zamislila.

»Kdo? Pomlad! — Kakšna pa bo ta pomlad?« sta se vprašala. »Kako bo pa prišla?«

In predstavljati sta si jela pomlad kot lepo gospo, ki se bo pripeljala v svetli in lepi kočiji. Vsa bo v beli obleki, kakor je bila Anica lani o svetem Telesu. V kočijo bosta pa vprežena dva velika, iskra belca.

Dan za dnem sta posedala odslej pri oknu in sta zrla na cesto in vrt. O, ne smeta zamuditi nje-nega prihoda, tega pa že ne.

Črešnja na vrtu je že zacvela v velikih belih cvetih, gozd je že zelenel; a pomladi še ni bilo.

»Kdaj pride pomlad, babica?« je vprašal Stojan.

»Saj je že zdavnej tu,« jima reče babica.

Anica in Stojan sta kar osupnila. Ta pomlad, kdaj se je pač pripeljala? Ali ponoči, ko so spali pridni otroci?

Ne, to jima ni ugajalo. Tako dolgo sta jo pričakovala, pa da bi še vedeti ne smela, kakšna je ta pomlad. In uganili sta jo modri glavici.

»Veš kaj, Anica,« pravi Stojan. »V gozd pojdeva, pa takoj danes popoldne pojdeva in poiščeva ono pomlad, ki se nama tako skriva. Tako skriti se pa tudi ni mogla, da bi je midva ne našla!«

Anica je vzela košarico, Stojan si je pa oprtal košek in hajd proti gozdu. Čez pisano loko je držala pot.

»O, kako je tukaj lepo,« je vzklikala Anica vsa vesela in stopicala samo po prstkih, da bi ne pohodila kateri cvetki glavice.

Čisto zelen je bil gozd in zdelo se je, kakor da ju pozdravlja z vsake vejice ptiček: »O, dober dan, ali sta prišla tudi vidva!«

»Povej, ti črni kos, ali si že videl pomlad?« je zaklical Stojan.

A kos se mu je zasmeljal v polni obrazek, se malce zazibal po veji in odletel po gozdu.

Dalje in dalje ju je vodila pot. Skoro temno je postalo v gozdu, tako gosto je stalo drevje.

»Ali bi se vrnila?« — je šepnila Anica. — Kar začujeta za hrbotom šelest, kakor bi lahka nožica stopala po suhem listju. Ozrla sta se in začudeno so se odprle njune oči.

Nasproti jima je prišla visoka in lepa gospa. Bela obleka ji je segala do tal. Ljubeznivo so zrle njene oči. V rokah je nesla vse polno cvetja.

»Kaj pa delata, malčka?« je vprašala. Oba hkrati sta zinila: »Ali si ti pomlad?« Ni jima vedela odgovora. Pa je morda uganila, kaj mislita otročička, in zasmejala se je prav ljubko.

»No, da, seveda sem pomlad, dušici, pojdita z mano, pomagam vama natrgati cvetk, da jih bosta nesla ljubi mamici.«

O, kako so jima zažarela ličeca — »torej vendar sva te našla,« in pripovedovala sta, kako dolgo sta čakala pomladi, pa ni hotela priti. »No, sedaj dobro, da sva te le našla.«

Gospa, ki sta jo imela otročička za pomlad, je bila grajska gospa. Vrnila se je iz velikega mesta na svoj grad, kjer ostane do jeseni. Zelo je bila vesela te dvojice in ju je spremila iz gozda daleč noter na pot, ki drži naravnost proti domu.

Vsa vesela sta prišla z velikimi šopi cvetja že skoro v mraku domov in sta pripovedovala na vsa usta skrbni mamici, kako sta našla v gozdu pomlad.

Ludvik Koželj.

To niso šale.

Pol ure do šole in pol nazaj —
to niso šale;
zamude da bi ne bilo kdaj, —
to niso šale!

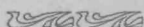
Poleti vabi me petje ptic —
to niso šale;
pozimi snežec belih lic —
to niso šale!

V visoki so travi počasne noge —
to niso šale;
na zmrzlem snegu koraki drse —
to niso šale!

Prepolne so jablane, glej, sadu —
to niso šale;
in bi ne krenil za časek s potu —
to niso šale!

Pol ure do šole in pol nazaj —
to niso šale;
da bi ne bilo zamude kdaj —
to niso šale!

Mohorov.

Pesem o lenem Tončku.

(K sliki.)

Tonček nič se ne uči,
večkrat šolo zamudi
in po šoli obsedi.

Ko beži domov — tek, tek,
vsi kričijo: »Zaprtèk!«
Vrana grdo sred poljá
se oglašá: Kra-kra-kra-
Tonček v šoli nič ne zna!«

Osel v grmu se reži,
Tončku svoj »i-a« kriči.
In sinica: »Cicifuj —
le sramuj se, le sramuj!«
A doma pa za uho
ter po prstih jih dobó,
da še mačka za pečjo
godrnja: »Drmav, drmvav —
to za Tončka je kaj prav! —«

Maksimov.

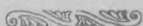
Oj, zaprt je bil!

Pridi vigred!

Starec klical vigred: S sabo bo prinesla
Pómlad ti zelena, pomlad mi radosti
o otajaj skoraj in spomíne sladke
polja nam ledena. ljubljene mladostí!

Žarki me pomladni Prišla vigred. — Solnce
bodo spet ogreli, grob prav nov obseva,
ptički spet ubrano a nad grobom starčku
bodo mi zapeli. ptičji zbor prepeva...

Mara P.

Pravljica.

Snežen je travnik črez in črez
in v njem sneženi mož stoji,
močan, strašan, z metlo v rokah,
dva črna oglja sta oči — — —

Zaprta pot pomladi je ...
Ne bo razcvetel travnik več ...
Aj, duri straži strašni mož
z metlo v rokah in noče preč! —

Pa šinil nanj je solnčni trak,
ej, solnčni trak, ej, mlad junak!

Moža srčno umoril je
pomladi pot otvoril je ...

Francé.

Pesem Marijinih otrok.

Naša mladost
kakor cvetlica.
Kakor kraljica
naša prostost.

Žezlo v rokàh;
Moč ideala,
silna ko skala
v solnčnih goràh.

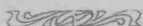
Knežji ornat:
V naši mladostni
duši krepostni
skriti zaklad.

Našo mladost
krona ovija:
Krona Marija,
naša sladkost.

Naš hermelin
v jasni bleščavi:
Čiste ljubavi
sveti spomin.

Naše oči
kakor plameni.
Meči jekleni
naše moči.

Hraber naskòk
zmane sovrağa,
peklo premağa
Marijin otrok. Silvin Sardenko.

Kako rastejo otroci v Marijinem vrtcu?

V nekaterih družinah imajo navado, da večkrat premerijo starši svoje otroke, koliko so zrastli v določenem času. Tudi Selanov ata, moj prijatelj, imajo tako navado. Posebno pazijo na najstarejšega — pridnega Slayka.

Ko je stal proti koncu preteklega leta zopet pod mero, so skrbni oče še pripomnili: »Pa glej, sinko moj, da boš, kakor rasteš telesno, enako pridno rastel tudi v dobrem, v lepem vedenju in čednostnem življenju,

zakaj to je naša dolžnost, da postajamo toliko boljši in pridnejši, čimbolj se staramo.«

Ko so onidan zopet merili svojo ljubo deco, je vprašal Slavko ata: »Za koliko sem pa zrastel?« — Odgovor: »Še ne prav za dva centimetra!«

»In za koliko centimetrov sem postal pridnejši?«

Dobri oče polože roko sinku na srce in rekó: »To imaš pa zapisano tukajle notri. Vest piše natanko in zvesto. Le pridno čitaj! Z drugo besedo: Izprašuj redno vsak večer svojo vest in boš prav gotovo hitro rastel tudi v pridnosti in poštenosti!«

Imel sem dobre starše . . .

Pred tedni je pripeljal — tako piše duhovnik iz svetovnega mesta Buenos-Aires v Južni Ameriki — mogočen evropski parnik zopet veliko izseljencev v naše mesto. Prišli so iskat sreče v tujino. Takih izseljeniških parnikov prihaja k nam zelo veliko, včasih po več na dan; a z onim parnikom se je pripeljala tudi blaga oseba, o kateri bi vam, otroci Marijini, rad nekaj lepega razodel. — Kmalu po dohodu omenjenega parnika pride v cerkev vednega češčenja krepak možakar ter prosi, da bi se rad ponemško spovedal. Ta mož je prihajal potem vsak dan ob šestih k sv. obhajilu ter se je prav vzpodbudno obnašal. »Bil sem pozoren nanj,« tako piše dotični duhovnik. »In ker vem, da se nekateri priseljenci tedne in tedne potikajo po mestu brez službe in brez denarja, sem ga nekoč povabil na pogovor, da bi se prepričal o njegovih razmerah in da bi mu kako pomagal, če je v zadregi. Spoznal sem, da me je ljubi Jezus navdahnil s to mislijo. Izvedel sem namreč, da je ta mož Avstrijec, in sicer s Tirolskega doma in da nima tu nobenega znanca, ne priporočila. Pisal sem nato nekemu znanemu Švicarju, ki je tu že 40 let; pri njem je dobil ta dobri in značajni Tirolec, ki je v tujem, neznanem mestu tako odločno spoznaval svojo vero, takoj delo in pošten zaslužek.

Ker sem, prepričan po vsakdanjem sv. obhajilu tega moža, spoznal, da smo dobili v mesto dobrega in zanes-

ljivega katoličana, se mi je zdelo potrebno, da ga opozorim na nevarne družbe, na nevarne ljudi in časopise, da bi ga ne zavedli na opolzka pota in da ne bi trpelo njegovo iskreno versko prepričanje.

Dobri Tirolec mi je bil zelo hvaležen; pristavil je pa to-le: »O, jaz sem imel zelo dobre starše in učitelje, ki so me prav skrbno vzgojili. Hodil sem že vsekrižem po svetu, občeval sem z vsakojakimi ljudmi, toda vero sem, hvala Bogu, ohranil živo in neomajano. Bil sem že v krajih, kjer daleč naokrog ni bilo nobene katoliške cerkve in kjer nisem mogel izpolniti svojih verskih dolžnosti. Takrat sem svojo pobožnost opravil kar pod milim nebom...«

Kajne, ljubi otroci Marijini, da je to jako lepo. Ali veste, čemu sem vam to pripovedoval?... Kje je pa dobil ta dobri Tirolec moč, da se ni pokvaril med svetom, da je ostal vzor katoličana tudi v tujini? Sam je spričal: »O, imel sem dobre starše in učitelje...« In kaj so ga ti dobri vzgojitelji naučili?... Naučili so ga ljubiti Jezusa, ljubiti Marijo, zato pa je rad prihajal, kjerkoli je bil in kamor je prišel, k mizi Gospodovi, k sv. obhajilu. Tu je vir, kjer se je nasrkal odločnosti, stanovitnosti in vztrajnosti v veri in lepem življenju. Ta zgled pa tudi priča, koliko je vredna dobra vzgoja, koliko so vredni dobri in skrbni starši... Otroci Marijini! Zahvalite ljubelega Boga, če imate take starše, in nikar se ne obnašajte trmasto, kadar čutijo starši potrebo, da vas morda malo pokarajo ali posvare. Pokažite takrat, da se znajo otroci Marijini ponižati, da znajo ceniti vrednost očetovih in materinih opominov, saj starši vse to store le radi tega, da bi vas dobro vzgojili. Kdo ve, če vas pot življenja ne bo zavedla v tujino, med nevarne ljudi. Takrat se boste potem s hvaležnostjo spominjali svojih skrbnih roditeljev in boste lahko zaklicali prav tako kakor ta čvrsti Tirolec: »Imel sem (imela sem) vzorne starše in učitelje, ki so me lepo vzgojili, zato sem ohranil vero in ostal zvest katoličan!«¹

A. Č.

¹ Emmanuel št. 3. 1914.

Dragim cvetkam Marijinega vrtca.

Škofja Loka 17. marca 1914.

Danes Vam imam poročati nekaj prav lepega.

Bilo je na drugo postno nedeljo. Solnce je tako praznično sijalo z jasnega neba na ravnokar razcvetele zvončke, trobentice, vijolice in druge nežne cvetke, da mi je srce kar veselja vriskalo, ko sem jih trgala in povijala v šopek.

Res, bilo je krasno tu na vrtu med cveticami, ki jih je božalo zlato solnce. Pa vseeno je mene vleklo proč od njih, vleklo me je v oni vrtec, kjer je imelo prav ta čas vzkliti 100 dragocenih duhovnih cvetk iz škofjeloške vnanje uršulinske šole — vleklo me je k Marijinemu vrtcu.

Že od daleč mi je donel naproti slavnostni spev:

»O, da bi cvetka nežna!«

Ko sem vstopila, se je ravno pomikala vsa truma praznično oblečenih deklic proti velikemu oltarju Brezmadežne, da položi pred tabernakelj svoje spisane dobre sklepe. Nato so pa zopet padle na kolena in z ganljivo pobožnostjo posvetile Mariji — Skrivnostni roži svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vse, proseč jo, naj jih varuje in brani.

In Marija jih je sprejela v svoje varstvo. Zaporedoma je stopalo vseh 100 deklic z nenavadno pobožnostjo na najvišjo stopnjo pred tabernakelj, kjer jim je Marijin služabnik v slavnostni opravi okrasil prsa s svetinjo Brezmadežne na zelenem traku, opominjajoč jih: »Sprejmi svetinjo in ljubi Marijo!«

Po sprejemu sta še slovesneje zadoneli poslednji dve kitici omenjene pesmi.

Od tega dne še raje zahajam na vrt med cvetice, še raje jih zasajam na gredice, še raje jim prilivam v cvetličnjaku, saj so mi živa slika Marijinega vrtca.

Kako me je zaskrbelo oni dan, ko je nenadoma visoko zapadel sneg moje hijacinte in tulipane in narcise, — bodo li dovolj krepke, ustaviti se nepričakovanemu

mrazu? In kaj bo z nežnimi cvetkami Marijinega vrtca v času duševnih viharjev?! Bodo li dovolj krepostne, da se bodo ravnale po pristrčnem opominu g. slavnostnega govornika, da naj se v vsaki skušnjavi zavedajo: »Cvetka v Marijinem vrtcu sem, zato ne smem grešiti.« — O potem bodo neovele cvetele do onega dne, da jih bo nebeška Vrtnarica presadila v svoj nebeški vrtec. S. C.

Rešitev naloge št. 1.

a	t	a
t	a	t
a	t	a

Tudi:

t	i	t
i	t	i
t	i	t

Prav so rešili: Piber Alojzij, učenec VI. razreda v Spodnji Šiški; Kodrič Pepica, učenka IV. razreda v Brežicah; Draksler Jožef, Hvasti Franc, Višner Anton, Bernard Marija, Lesičnik Pavlina, učenki in učenci IV. razreda v Šmartinu pri Kranju; Križaj Frančiška, učenka ponavljalne šole v Rovtjah; Rezika Jakobova Držečnik Miljan, učenka in učenec III. razreda v Ribnici na Pohorju; Ban Ivanka, Feldin Amalija, Gerzina Ana, Hacin Marija, Kamur Frančiška, Setin Angela, Šumej Angela, učenke VII. razreda pri častitih šolskih sestrah v Celju; Zabret Joško, učenec c. kr. vadnice v Ljubljani.

Odgovor na vprašanje št. 1.

Besedica **in**. — Prav so odgovorili: Medved Anton, učenec VI. razreda v Spodnji Šiški; Pečvar Frančiška, Sunčič Marija, Zmazek Marija, Vaupotič Terezija, Prelog Terezija in Antonija, Slekovec Ana, Farkuš Ana, Kovacič Alojzija, Topolnik Marija, učenka VI. razreda pri sv. Križu na Murškem polju; Topolnik Fr., Vrbnjak Stan., Majcen Fr., Tkalec Iv. in Mih., Brumen Ant., Škorjanec Ant., Kusterc Tom., Osterc Jak., Sterniša Jan., učenci VI. razreda pri Sv. Križu na Murškem polju; Benčina D., Doberlet Milenko, Eržen Leo, Gspan Alf., Jelenc Gojmir, Kham Milan, Kanc Stan., Kopřiva Ivan, Leskovic Fr., Levičnik S., Ložar Rajko, Nerat Dušan, Platner Jos., Podkrajšek Metod, Pompe Leon, Resch B., Rozman Karl, Stepič M., Švigelj T., Zupan M., učenci IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Ferik Marija, učenka pri Sv. Ani na Krembergu; Jenko Ivan, Lenarčič Ante, Rakovec Slavko, Remec

Bogumil, Stepišnik, Weble Demeter, učenci na c. kr. vadnici v Ljubljani; Jošt Darinka in Marica, učenci meščanske šole v Celovcu; Farkaš Maks, učenec V. razreda pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah; Penca Fr. in Berno Nik., gimnazijca; Murn Avgust in Bertold, Penca Jožef, Koklič in Krudrič Ivan, Kocjan Rud., Koren Mirko, Košak Ivan, Rud. in Viktor, Šplihal, Lager, Tomšič, Blažon, Schott. Kastelic, učenci v Novem mestu; Zupan Henrik, učenec, Pompe Janko in Pečar Ivan, učenca II. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani.

Oboje so prav rešili: Lampič Ciril, učenec VII. razreda v Spodnji Šiški; Jeraj Ana, učenka VI. razreda pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Rotovnik Antonija, učenka IV. razreda v Šmartnu pri Slov. Gradcu; Pustišek Mihael, Zdole—Kozje; Jerič Terezika, učenka III. razreda v Škalah; Hribar Franc, učenec VII. razreda v Spodnji Šiški; Galovič Frančiška, učenka II. mešč. razreda uršulinske šole v Ljubljani; Stupan Milica, učenka II. razreda pri čast. šolskih sestrah v Mariboru; Albert Zlatka, Babnik Micika, Černe Minka, Dolenc Anica, Hartman Fanči, Hudovernik Berta, Kaliman Anka, Makarovič Marica, Rabič Gizela, Rode Ivanka, Sevnik Tončka, Suhadolc Ivanka, Strmole Mira, Trškan Anica, Zajec Rozika, gojenke uršulinskega samostana v Ljubljani; Stroj Mara, učenka IV. razreda v Borovnici; Pust Srečko, učenec IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Ličan Marija, Hrvatina Marica, Sulentič Verica, Gabriel Zorka, Pogačnik Marica, Fischer Amalija, Lazarovich Elza in Marica, Vahtar Ljubica, Fischer Frančiška, Lotzniker Tonči, Dekleva Zorka, Kraus Karolina, Senica Olga, Fatur Antonija, Marčelja Danica, Lulak Slavica, Marcich Marica, Kosmač Zofija, Vodenik Nada, učenke samostanske šole d. N. D. v Trnovem; Jug Matilda, Hanc Antonija, Sluga Veronika, Leopold Barbara, učenke pri Sv. Ani na Krembergu; Budna Jerica, Jelenec Tilka, Oblak Mici, Meršol Ilka, Sitar Mici, Koncilija Rezi, Hladnik Milka, Mlaker Malka, Bučar Mira, Koklič Zora, Kondrič Ivanka, Obed Pepca, učenke mešč. šole v samostanu d. N. D. v Šmihelu; Obed Zofi, učenka III. razreda v Novem mestu; Hladnik Antonija, Trček Marijana, Kogovšek Matilda, Kavčič Marija, učenke ponavljalne šole v Rovtah; Ana Horvatova, hčerka slikarjeva v Ljutomeru; Bajer Draga, Ferlič Jozefa, Ljubi Marija, Štrukelj Vida, Šplihal Marija, učenke IV. razreda in Haida Julija, učenka III. razreda v Novem mestu; Veselko Marija, učenka IV. razreda in Veselko Franc, učenec III. razreda v Središču; Leskovar Vida, učenka II. razreda v Mariboru; Mervar Marijan, učenec II. razreda v Novem mestu; Toplikar Rafaela, učenka VIII. razreda pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Benedik Janko, učenec II. razreda na Bledu; Schroif Ervin, Janša Ela, učenca v Bušehi vasi na Dolenjskem; Sicherl Janko, realec v Trzinu.